

Sygn. akt II AKa 74/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marcin Kokoszczyński

Sędziowie: SA Anna Makowska - Lange

SA Dorota Rostankowska (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tucholi B. O.

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2023 r.

sprawy

I. R., s. M., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30 grudnia 2022 r., sygn. akt **III K 161/22**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K., Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście złotych) brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 74/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 30 grudnia 2022r. w sprawie III K 161/22

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		I. R.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	I. R.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	Apelacja oskarżyciela publicznego Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu I. R. polegająca na wymierzeniu za zarzucany mu czyn kary pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat, w sytuacji gdy całokształt zgromadzonego materiału dowodowego - w szczególności sposób działania sprawcy, to jest: osiemnastokrotne zranienie pokrzywdzonej przy użyciu noża, skutkujące jej śmiercią, działanie pod wpływem alkoholu, bez powodu, w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

warunkach całkowicie zachowanej poczytalności, ucieczka z miejsca zdarzenia, a także uprzednia karalność sądowa za czyny popełnione w stanie nietrzeźwości, oraz warunki osobiste - w szczególności negatywna opinia w miejscu zamieszkania świadcząca o znacznej demoralizacji i wieloletnie uzależnienie od alkoholu - nie uzasadniają tak łagodnego wymiaru kary zasadniczej.

Apelacja obrońcy

Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu i do stopnia jego winy oraz w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania będącej konsekwencją naruszenia przez Sąd I Instancji przepisów prawa materialnego, a w szczególności regulacji statuujących dyrektywy sądowego wymiaru kary oraz zaniechania prawidłowego ustalenia właściwości osobistych oskarżonego - w stosunku do:

1. stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał,
2. stopnia winy oskarżonego,
3. przesłanek określonych w art. 53 par. 2 KK w relacji do celów jakie kara winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i jej społecznego oddziaływania oraz
4. nie zastosowania względem oskarżonego R. ogólnej dyrektywy odnoszącej się do sposobu wymiaru kary wyrażonej w przepisie art. 58 par. 1 ustawy karnej.

Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne

Apelacja oskarżyciela publicznego

Skarżący nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego co, w związku z treścią art.423 § 1a kpk w zw. z art.458 kpk, zwalnia Sąd Apelacyjny od czynienia rozważań odnośnie tego środka odwoławczego.

Apelacja obrońcy

Zarzut nie jest zasadny.

Na wstępie wskazać należy, że całkowicie chybiony jest zarzut niezastosowania względem oskarżonego dyrektywy określonej w art.58 § 1 kk (str.2 apelacji). Przepis przypisane oskarżonemu I. R. zagrożone jest bowiem karą pozbawienia wolności od 8 do 15 lat, karą 25 lat pozbawienia wolności lub karą dożywotniego pozbawienia wolności; nie zachodzą zatem przesłanki określone w art. 58 § 1 kk skutkujące możliwością orzeczenia kary o charakterze wolnościowym.

Przed odniesieniem się do szczegółów omawianego zarzutu Sąd Apelacyjny poczyni rozważania natury ogólnej związane z podniesionym zarzutem rażącej niewspółmierności kary.

Kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w

którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć (*nulla poena sine iudicio*). Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej istotę w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (*ultima ratio*) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa”. (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19).

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować (tak też: Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 9 grudnia 2021r. w sprawie II AKa 260/21; Sąd Najwyższy w wyroku z 15 grudnia 2020r. w sprawie V KK 676/19). Ustawa traktuje bowiem jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby

przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Na gruncie art.438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu – jak wyżej wskazano - nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2009r. w sprawie WA 19/09). Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest bacznie, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą

- wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Należy również odwołać się do od dawna utrwalonego w judykaturze i doktrynie poglądu, że zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wymaga wskazania nowych, nieznanych sądowi okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których bądź orzeczona kara nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 3 października 2018r. w sprawie II AKa 245/18; wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 1974r. w sprawie V KRN 78/74).

Innymi słowy, orzekana kara tylko wówczas osiągnie stawiane przed nią cele, w tym cel w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej, gdy zostanie ona ukształtowana zgodnie z tzw. dyrektywą sprawiedliwościową, która nakazuje w ramach sędziowskiego uznania wymierzyć karę proporcjonalną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala ona sędziemu na wymierzenie kary poniżej stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala również na wymierzenie kary powyżej tych kryteriów. Ponadto podkreślenia wymaga to, że celem kary w ramach prewencji ogólnej jest nie tylko odstraszenie potencjalnych sprawców najcięższych przestępstw, ale przede wszystkim uznanie norm prawa karnego przez społeczeństwo, budowanie zaufania do działalności wymiaru sprawiedliwości, które jest wynikiem tego, że obywatele dostrzegają, że w państwie w ostatecznym rozrachunku zwycięża prawo, a sprawca przestępstwa nie uniknie odpowiedzialności oraz kształtowanie świadomości zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej, wynikające z tego, że każdy sprawca jest karany w granicach swojej winy. Stąd też kara nie może być postrzegana, jako jedynie forma odwetu (odpłaty sprawcy za popełniony przez niego czyn), czy też w kategoriach narzędzia mającego odstraszać i w ten sposób powstrzymywać przed popełnieniem czynu zabronionego prawem. Musi uwzględniać sposób działania sprawcy, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak też

zachowanie po jego dokonaniu, aby można było uznać ją za sprawiedliwą oraz karę, która spełni stawiane przed nią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19).

W ocenie Sądu Apelacyjnego przesłanki te spełnia kara orzeczona przez Sąd I instancji. Lektura uzasadnienia omawianej apelacji wskazuje na to, że skarżąca postulat obniżenia orzeczonej wobec oskarżonego kary opiera na przydaniu niewłaściwej wagi ustalonym przez Sąd I instancji okolicznościom obciążającym i łagodzącym, co – jak wyżej wskazano – może stanowić uzasadnienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Rzecznik jednak w tym, że nie znajduje on odzwierciedlenia w realiach rozpoznawanej sprawy. Sąd bowiem nie tylko uwzględnił wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące – str.6-7 uzasadnienia wyroku (nie ma zatem racji skarżąca twierdząc, że Sąd Okręgowy pominął jako okoliczność łagodzącą przyznanie się do winy), ale i przydał im należytą wagę. Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do działania oskarżonego pod wpływem impulsu, emocji (str.4 apelacji), gdyż Sąd I instancji nie poczynił takiego rodzaju ustaleń a skarżąca w wywiedzionej apelacji nie podniosła zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Nie jest to jednocześnie takiego rodzaju okoliczność, którą Sąd odwoławczy obowiązany byłby wziąć pod uwagę z urzędu. Skarżąca poza lakonicznym stwierdzeniem, że Sąd Okręgowy nie nadał właściwego znaczenia okolicznościom łagodzącym w żaden sposób tego stanowiska nie

uargumentowała, co zwalnia Sąd odwoławczy od dalszych rozważań w tym zakresie i pozwala na odwołanie się do szczegółowej argumentacji przedstawionej przez Sąd I instancji, którą w pełni podziela. Nie jest bowiem rzeczą Sądu odwoławczego przejmowanie roli skarżącego i doszukiwanie się w oparciu o „otwarte” sformułowanie zarzutu uchybień w zaskarżonym orzeczeniu ponad to, co wyraźnie wskazał skarżący. Sąd odwoławczy nie może zatem „domyślać się” na czym skarżący opiera podniesiony zarzut. Argumentacja zarzutu winna zaś odnosić się do argumentacji przedstawionej przez Sąd, nie ograniczać się jedynie do ogólnikowego negowania stanowiska Sądu I instancji. A taką właśnie postać przybrała omawiana apelacja.

Reasumując zatem – Sąd II instancji nie podziela stanowiska skarżącej, że Sąd Okręgowy nie dostosował orzeczonej kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, stopnia jego zawinienia i sądowych dyrektyw wymiaru kary określonych w przepisie art.53 kk, w szczególności w jego § 2. Mając na względzie, by rozmiar represji karnej był w pełni adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i winy oraz spełniał swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także by uwzględniał wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, jak i potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca jest sprawiedliwie karany, Sąd Apelacyjny nie znalazł

<p>podstaw do obniżenia wymierzonej oskarżonemu I. R. kary 15 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w zaskarżonym orzeczeniu.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>Apelacja oskarżyciela publicznego</p> <p>1. zmiana pkt. 1 zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonemu I. R. kary 25 lat pozbawienia wolności,</p> <p>2. utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałej części,</p> <p>Apelacja obrońcy</p> <p>- zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności</p> <p>ewentualnie</p> <ul style="list-style-type: none"> • jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, • orzeczenie o kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, gdyż koszty te nie zostały uiszczone ani w całości ani w części. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>		
<p>Apelacja oskarżyciela publicznego</p> <p>Ad.1. Niezasadność zarzutu apelacyjnego.</p> <p>Apelacja obrońcy</p>		

Ad. tiret pierwsze. Niezasadność zarzutu apelacyjnego.

Ad. tiret drugie. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek o charakterze kasatoryjnym nie jest zasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżąca nie podniosła takiego zarzutu, a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżąca nie wskazała okoliczności świadczących o takiej potrzebie, a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

Ad. tiret trzecie. Nie jest to wniosek apelacyjny, gdyż nie odnosi się do wyroku Sądu I instancji, nie stanowi konsekwencji podniesionych zarzutów. Jest natomiast związany z postępowaniem odwoławczym, tj. ze sprawowaniem obrony przed Sądem II instancji i sąd ten ustosunkuje się do niego w rubryce 5.4 niniejszego uzasadnienia.

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych, brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

<p>II.</p>	<p>Określając wysokość należnej obrońcy opłaty za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny miał na względzie treść postanowienia Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021r. w sprawie V KK 549/20, w którym uznano, że zróżnicowanie wysokości stawek minimalnych za te same czynności podejmowane przez obrońcę z urzędu i obrońcę z wyboru narusza konstytucyjną zasadę równej dla wszystkich ochrony własności i innych praw majątkowych i w konsekwencji narusza art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 zd. drugie Konstytucji RP. W konsekwencji Sąd Apelacyjny dzieląc przywołane stanowisko, na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 2 ust.1, § 4 ust.1, § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie orzekł o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.</p>	
<p>1Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk i zwolnił oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciążył Skarb Państwa uznając, że w jego aktualnej sytuacji</p>

finansowej i w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------